

21. évközi vasárnap 2014.

Bevezetés

A mai évközi 21. vasárnap evangéliumában hangzik el Jézus ajkáról az ismert kérdés: Kinek tartják az emberek az Emberfiát? Természetes folyamat, hogy a korrallal, ismereteink gyarapodásával, gazdagodik a Jézusról alkotott ismeretünk is. S erősödik, s mélyül a Benne való hitünk. Valóban? S bennünk is? Vizsgáljuk meg lelkiismeretünket.

Kirié litánia

Urunk, Jézus Krisztus! Te vagy az Élő Isten Fia! Uram irgalmazz!

Urunk, Jézus Krisztus! Te vagy az Út, az Igazság és az Élet! Krisztus kegyelmezz!

Urunk, Jézus Krisztus! Te vagy az Élet és a Feltámadás! Uram irgalmazz!

Evangélium után

Az évközi huszonegyedik vasárnap evangéliumi szakasza jól ismert történetet beszél el: Péter megvallja, hogy Jézus az Isten fia; a Megváltó pedig kimondja azon szavakat, amelyek a katolikus egyházban különös jelentőségre és fontosságra tettek szert: Te Péter vagy, azaz kőszikla, és én erre a sziklára építem Egyházamat.

Talán éppen az a tény, hogy számunkra katolikusok számára oly fontosak a péteri szolgálat egyik bibliai megalapozását jelentő sorok, sokszor igen kevés figyelmet szentelünk a párbeszéd első felének. Épp ezért először most ehhez a kérdéshez „Kinek tartják az emberek az Emberfiát?” szeretnénk gondolatainkat fűzni.

Miért tette fel Jézus e kérdést? Azért tette fel és teszi fel, hogy maguk a barátai döbbenjenek rá valódi énjére. Ők mondják ki a nevét.

És próbálkoztak. Jeremiás, Illés, a nemrég kivégzett Keresztelő János. Mi mit tudnánk felsorolni? Napjainkban? Hány kötet telne meg, ha leírnánk, mit tartottak felőle filozófusok, teológusok, tudósok, a barátai, ellenségei, a köznépek évszázadokon át? És most? Érdemes mindannyiunknak végiggondolni csak azokat a feltevéseket, amelyekről olvastunk vagy hallottunk. Allították róla. Hogy világbarát, borissza ember. Mások, hogy világgyűlölő. Forradalmár. Korának proletár vértanúja. Rajongó. Mítosz a mítoszok között. Képzelt isten az istenek társaságában. Ember, csak ember! Az elmúlt ötven évben a kérdésre állandó „csalhatatlan s tudományos” válasz volt, hogy nem is létezett. A hit Krisztusához hasonló történeti személy nem létezett!

Jézus kérdésére, találgatás volt a válasz.

Azután jött újabb kérdése barátaihoz: „Ti pedig kinek tartotok engem?” Döbönt csend. Érezték, ez döntő, ez húsbavérbe vágó. Nem a kérdés, a válasz sem, hanem a tény: hogyan viszonyulnak az Emberfiához?! S akkor a kérdés pillanatában világosság gyűl Péter apostolban. Kiáltva vallja:

„Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia. Az örök élet igéi nálad vannak és mi elhittük és megismertük, hogy te vagy az Isten szentje!”

A felismerés nyilván meglepte a társakat, sőt magát Pétert is, hiszen aki előttük állt s kérdezett szelíden, az Emberfia, **az Ember**, aki testében Istent rejt, **az Isten**, aki istenségét emberi testbe burkolta.

Péter nem tévedett! Maga Jézus erősíti meg hitvallásában: „Boldog vagy Simon, Jónás fia, mert nem a test és a vér jelentette ki ezt neked, hanem Atyám, aki a mennyekben van.”

A jézusi kérdés: kinek tartják... Ti pedig kinek tartotok... minden kor minden embere felé elhangzik. Legszemélyesebben: Te kinek tartasz engem?

A válasz sorsdöntő.

Érdekünkben hangzik föl szívünk legmélyén, tudatalatti világunk ősmélyiségében, ember- és istenkereső gyötrelmes és boldogító ösztönünkben.

Miattam kérdi, miattad kérdi, miattunk kérdi.

Te kinek tartasz engem?

Nekünk, Jézus Krisztusban hívőknek? Sokkal több, mint egy dogmatikai definíció a teológus számára, több mint egy fantasztikus regényhős a regényírónak, több mint egy kiaknázhatatlan történelmi személy a történésznek. Több mint egy olyan személy, akiről szenzációs dolgokat, kuriózumokat írhat az újságíró. Több mint egy rendkívüli személyiség. Számunkra Jézus a mi életünk és halálunk.

Mi hívő keresztények hálát adunk a jó Istennek azért, hogy megismerhettük Jézus Krisztust, s az ő tanítását. S ezért a mi válaszuk megegyezik Péter apostol válaszával: „Te vagy Krisztus, az élő Isten Fia!”

T. Térjünk most át a párbeszéd másik felére. Pétert ez a Jézus Krisztusban való hite tette olyan sziklává, amelyre épül az elpusztíthatatlan krisztusi mű. Az Egyház Jézus szavaival: „Te Péter vagy, azaz szikla, és én erre a sziklára építem egyházamat, s a pokol kapui sem vesznek erőt rajta soha”.

A századok során sokféle támadás érte, sok vihar ostromolta sziklára épült Egyházunkat. Hogy mégsem győzték le a pokol erői, ennek titka abban keresendő, hogy isteni erő biztosítja a szikla szilárdságát.

Támadták egyházunkat katonai erővel, a pénz hatalmával, a hamis tudomány eszközeivel, a médiumok segítségével. De mindhiába! A Szikla állt, és állni fog!

Jézus sziklának nevezte Pétert.

Ennek hallatán érdemes elgondolkoznunk azon, hogy vajon minket minek nevezne? Széltől, közszellemtől ingatott nádnak, kiszáradt gyümölcsfának, útszélre esett magnak, hamis sáfárnak, akik elherdáljuk örökségét?

Nem az a fontos, mit mondanak rólunk az emberek, hanem hogyan vélekedik életünkről Jézus. Mi is sziklák lehetünk, és bárcsak minél többen lennének azok, akiket Jézus sziklának nevezhet, akikre ma építheti azt az Egyházát, itt magyar földön, amelyen a pokol kapui sem vesznek erőt sohasem.

Amen

F. F.